ZANGERES
MARIANNE WEBER

‘Oma zijn is heerlijk; er bleek MEER LIEFDE te zijn dan ik al kende’

Die carrière is oké, maar gezin en familie zijn het belangrijkst. Zangeres Marianne Weber (59) weet het leven op waarde te schatten. “Moeder zijn was mijn vak, de muziek is er langzaam ingeslopen.” ▸

Tekst **Ingrid Spelt** | Foto’s **Hadewych Veys** | Visagie **Monica Alblas**

PLN12-012 13 03/11/15 14:26

‘Vroeger beet ik als oudste van vier meiden altijd het spits af. Toch ben ik nooit belemmerd in mijn doen en laten, eerder gestimuleerd. Ik heb een fijne jeugd gehad en ben zo blij dat ik dit kan zeggen. Ik mocht alles, maar heb daar nooit misbruik van gemaakt. ‘Heb je het leuk gehad?’, vroegen mijn ouders als ik uit was geweest. Een tijd om thuis te komen kreeg ik niet mee. Hoe mooi kan het zijn.
Mijn moeder was huisvrouw; mijn vader werkte bij zijn vader in het bedrijf, zandauto’s vullen. Later kreeg hij de kans veilingmeester te worden. Ik ging vaak mee. De auto volladen met spullen en het geveilde tonen aan de zaal. Zo eng vond ik dat. Al die mensen... Als kind en puber was ik heel verlegen en compenseerde dat met een grote mond. Anderen zagen mijn verlegenheid niet. ‘Je bent goed zoals je bent’, zei mijn vader altijd.
Ik zorgde mee in het gezin. Op mijn 12de had ik een zusje voor en achter op de fiets, lekker spelen in het park. Ik deed ze in bad en bracht ze naar bed. Niet omdat het móest, maar omdat ik het verschrikkelijk leuk vond. Dat vertrouwen kreeg ik ook van mijn moeder. Ik was stapelgek met mijn zusjes. En nog steeds. Mijn vader was niet veel thuis, maar als hij er was, stond hij klaar. Altijd ging hij met ons op pad of knutselden we aan zijn motor of auto. Ik kon op hem rekenen. Dat is misschien nog wel het allerbelangrijkste. Wat er ook gebeurde – ook al was hij het honderd keer niet met me eens – nooit maakte hij verwijten.
Mijn moeder stierf jong, 52 werd ze. Ik miste haar, maar had mijn vader. Alles besprak ik met hem. Mijn moeder heeft mijn kinderen gelukkig nog wel gezien. Want er was maar één ding waar ik zeker van was in mijn leven: ik wilde jong moeder worden. Een oerinstinct. Op mijn 13de wandelde ik al geregeld met de baby van de buurvrouw en hoopte dat mensen zouden denken dat het kindje van mij was.
‘Ik zou maar met je ouders gaan praten, want de test is positief’, zei de huisarts. Ik voelde mijn lichaam met geluk volstromen, maar kon dat niet laten merken. Op de fiets terug naar huis zong ik aan één stuk door. Mijn ouders vertellen dat ik zwanger was, was wel even lastig. Ik was pas 20. Mijn moeder had er moeite mee. Ik woonde op mezelf, had een latrelatie en was mijn tijd ver vooruit. Een schande dus. ‘Kind, als jij gelukkig bent, is het prima’, zo reageerde mijn vader. Maar al snel stond ik er alleen voor. Onze relatie werkte niet en mijn grote liefde is jong overleden. Ik ben trots dat ik zijn kinderen kreeg.

Nu is mijn vader alweer twee jaar dood; prostaatkanker. Ik ben niet heel verdrietig geweest, terwijl ik zo gek met hem was. Het was zijn tijd. Het is jammer dat ik hem niet langer om me heen mocht hebben. Wat een wereldvader was hij! Mijn zus Carolien, die op Curaçao woont, begrijpt mij. Ze voelt hetzelfde. Het extra jaar dat we door de kuren met hem kregen, was een cadeautje. We praten geregeld over onze vader, maar storten niet in. En óók daar praten we over. ‘Is het raar dat we zo relaxed onder zijn dood zijn?’, vragen we elkaar dan.
We vieren zijn leven op zijn verjaardag. Ik ben bij zijn zus, tante Jopie, een bordje andijvie gaan eten. Die foto stuur ik dan naar mijn zusje. Op momenten dat zij aan vader denkt, stuurt zij een foto of een appje. Wat een man, besef ik steeds meer.
Het leven gaat verder. Ik geloof niet in het hiernamaals, maar als ik naar mijn twee kleinkinderen Daylin (8) en Elise (3) kijk en zoek naar de zin van het leven, dan is het om door te geven. Ik ben geboren uit mijn vader en moeder, heb veel van ze geleerd en dit doorgegeven aan mijn kinderen. Ik zie mezelf terug als ik mijn zoon Jeff met zijn kinderen bezig zie. Hij neemt ze veel mee, ook naar de studio, en legt – net als ik vroeger en mijn vader aan ons – veel aan ze uit. Mijn kleinkinderen genieten daarvan.
Ik geef mijn kinderen en kleinkinderen vooral mee dat je moet doen wat je zelf wilt. Ga geen grens over, maar leef je leven en wees wie je bent. Wees trots op jezelf. En ja, oma zijn vind ik heerlijk. Ik dacht dat ik alle facetten van de liefde doorlopen had, tot Daylin geboren werd. Er bleek meer liefde te zijn dan ik al kende.
Moeder zijn was mijn vak. Muziek is een ander deel van mijn leven en is er langzaam ingeslopen. Voor de lol nam ik ooit een single op en dertig jaar later sta ik nog steeds op de bühne. Moet je bedenken dat ik ooit een optreden in *Op Volle*

PLN12-012 14 03/11/15 14:26

Marianne op circa 6-jarige leeftijd.

‘Mijn ouders vertellen dat ik zwanger was, was wel even lastig. Ik was pas 20.’

Toeren heb afgewezen! ‘Ik ben geen artiest en hoor er niet bij’, zei ik toen. Bovendien had ik niet eens de juiste kleding om aan te trekken. Nu werk ik samen met mijn zoon Jeff, een echte Guns N’ Roses-fan. Hij schrijft mijn liedjes, hoe cool is dat? Een inniger band door onze samenwerking is er niet.
Met Maurice is mijn band net zo sterk. Ik heb een huis op Gran Canaria, waar hij een restaurant heeft. Als ik daar ben, werk ik ook met hém samen. In het begin kon ik nog geen kop koffie uit de machine krijgen of een biertje tappen. Nu draai ik mijn hand er niet voor om en val ik rustig een paar dagen voor hem in. Nederlandse toeristen vinden het raar om Marianne Weber daar aan het werk te zien. Het gaat vast slecht met haar carrière, hoor je ze denken als ik de vloer dweil. Dan maken ze stiekem een foto. Fans vind ik leuk, maar als het te gek wordt, haak ik af. Ik vind het heel bijzonder dat mensen al twintig jaar naar mij komen en genieten van mijn muziek, maar ik ben niet de heilige maagd Maria. Ik zing alleen maar liedjes. Ik voel me ongemakkelijk bij te veel adoratie.
Mijn gezin, familie en vrienden zijn belangrijk. Vijftien jaar heb ik een relatie met Rita gehad. Ook nadat ik die relatie verbrak, hielden we contact. Vlak voor haar dood (in januari 2014, red.) heb ik vier maanden voor haar gezorgd. Ook zoiets: alle media vielen over mij heen omdat ik op een vrouw verliefd was geworden. Het is lastig uit te leggen. Ik ben verliefd geworden op Rita, dus kan ik het woord lesbisch niet weglaten, maar ik kan ook zo weer op een man vallen. Ik word verliefd op een persoon. Mensen snappen dit niet – en dat begrijp ik – maar ik weet dat het iedereen kan overkomen. Ik ben niet goed geworden, dacht ik in eerste instantie. Maar ik nam mezelf in de maling: het was échte liefde.
Rita voelde zich al een tijdje niet goed en samen gingen we het ziekenhuistraject in. Ze had geen broers of zussen, haar zoon woont in het buitenland en haar ouders waren al overleden. Dan kon ik haar toch niet alleen laten? Ook als ik een nieuwe partner gehad zou hebben, had ik haar geholpen, want als mens had ik haar nog lief. Voor haar zorgen was heel natuurlijk; ik kende Rita door en door. Ik ben ook zo blij dat ik het gedaan heb. Ja, die periode geeft een goed gevoel. Soms was het lastig; een ziek mens verzorgen is niet makkelijk. Dag en nacht ben je gebonden. Ik kwam alleen buiten als ik haar hond uitliet; dát was mijn uitje. Die laatste maanden samen hebben grote impact op mijn leven gehad. Alles wat we samen deden was voor de laatste keer. Alles... ▶

PLN12-012 15 03/11/15 14:26

‘Natuurlijk is het fijn om dingen te delen, maar dat kan ik ook met vrienden.’

Straks Oef, ik maak geen toekomstplannen. Een partner sluit ik niet uit, maar alleen zijn vind ik heerlijk. Vóór Rita ben ik ook jaren alleen geweest. Kan ik lekker mijn gangetje gaan. Natuurlijk zijn er momenten dat het fijn is om dingen te delen, maar dat kan ik ook met vrienden. Sinds kort heb ik een hondje. Hij gaat altijd mee als ik moet optreden. Als ik aan de beurt ben, gaat hij in een tas in de kleedkamer. Het is zo leuk! In Nederland woon ik in een chalet tegenover het bos. Alleen ga ik er niet wandelen, maar nu dus wel. Haha, ik ben zo blij met dit diertje, ik praat zelfs tegen hem.
Misschien laat ik straks met een nieuwe liefde de hond uit, alles is mogelijk. Alleen mag ik hopen dat ik niet ga samenwonen, want daar ben ik niet voor in de wieg gelegd. Het is nu eenmaal niet gewoon dat je in een relatie zegt: ‘Ik heb even geen zin in jou. Ik wil een paar weken alleen zijn.’ Nu het wat rustiger met werk wordt, moet ik er niet aan denken de hele dag samen met een partner door te brengen. Ik wil onder alle omstandigheden volledig mijn eigen gang gaan en niet beperkt worden omdat ik gisteren ook al weg was. Als ik iemand tref die dat hé-le-maal snapt en hetzelfde wil, ja, kom dan maar op.
Zingen blijf ik doen, maar als ik merk dat er geen hond meer naar me luistert, stop ik. Ik kan daar niet tegen, heb een winnaarsmentaliteit. Het is een weelde dat ik nog steeds gebeld wordt en ook nog nummer 1-hitjes scoor. Maar dat is ook relatief; drie maanden later weet niemand het meer. En houdt mijn carrière op, dan heb ik nog zoveel mooie dingen om me heen en genoeg om op terug te kijken. Tenslotte zijn mijn eigen ikkie en de mensen die ik liefheb het belangrijkst.” ■

MARIANNE WEBER (59)

wordt de Koningin van het Levenslied genoemd. Haar eerste hit, *Ik weet dat er een ander is,* scoorde ze in 1992. Vijf jaar later nam ze een bijzonder succesvolle cd op met de dan nog onbekende Frans Bauer; hun single *De regenboog* stond wekenlang op nummer 1 in de Top 40. De jaren daarna trekt Marianne als solo-artiest volle zalen. Maar ook met andere artiesten klimt ze op het podium; zo trad ze met Frans Bauer een paar keer op in een uitverkocht Ahoy. Voor haar cd’s met liedjes met een lach en een traan ontving Marianne in de afgelopen twintig jaar verschillende gouden platen en een Edison. Tegenwoordig zingt ze ook met John de Bever, met wie ze begin dit jaar *Denk nog een keer aan mij* uitbracht. Op 21 december staat ze in het AFAS Circustheater in Scheveningen met een show vol kerstliedjes. Marianne is single, heeft twee zoons, Jeff (38) en Maurice (36), en twee kleinkinderen, Daylin (8) en Elise (2).

PLN12-012 16 03/11/15 14:26